

РЕШЕНИЕ

№ 10691

гр. София, 03.07.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 17.06.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Илияна Янева, като разгледа дело номер **2075** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 145 – 178 и чл. 226 от Административнопроцесуалния кодекс, вр. Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) и Наредба за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР).

Делото е образувано по подадена от Б. М. – гражданин на Република С. жалба, против постановен на 10.01.2024 г. от консулско длъжностно лице в Посолството на РБ, в [населено място] ОТКАЗ за издаване на виза, вид „Д“, за дългосрочно пребиваване в РБ, по Заявление № ВЕГ23000813V, от 03.11.2023 г. Издаването на виза е отказано на основание чл. 10, ал. 1, т. 17 от Закона за чужденците в Република България – „отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит“.

В съдебното производство жалбоподателят е представляван от упълномощен адвокат, който: поддържа жалбата; не оспорва доказателствата, съставляващи административната преписка; представя трудов договор с работодател в Швейцария, както и други документи, удостоверяващи, че живее в тази страна; претендира възстановяване на разноски за водене на делото, за които представя списък.

Ответникът, чрез упълномощен юрисконсулт оспорва жалбата и желае юрисконсултско възнаграждение.

Съдържащите се в делото доказателства, включително служебно изисканите от Държавна агенция „Национална сигурност“ и от Дирекция „Миграция“ - МВР са

приети без оспорване от страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД, след като обсъди доказателствата по делото и становищата на страните, приема за установено от фактическа и от правна страна следното.

Жалбата до Съда е процесуално допустима, за да бъде разгледана, но по същество е неоснователна. Процесуалната допустимост, с оглед разпоредбата на чл. 10а, ал. 4 ЗЧРБ Съдът обосновава със становището, че жалбоподателят се позовава с жалбата конкретно на факта, на сключен с български гражданин брак. Това позоваване кореспондира с нормата на чл. 8, ал. 2 от Конвенцията за защита на правата на човека и основаните свободи, за правото на зачитане личния и семейния живот.

Установява се от доказателствата, че жалбоподателят Б. М. – гражданин на С. е заявил на 03.11.2023 г. пред Посолството на РБ в Б. желание да получи „виза D“, за дългосрочно пребиваване в РБ, на основание чл. 24, ал. 1, т. 18 ЗЧРБ (член на семейство на български гражданин), като е представил документи, сред които и удостоверение за сключен на 30.08.2023 г. в [населено място] граждански брак с българския гражданин Г. Г. Г.. На 10.01.2024 г., видно от представено по делото копие (л. 55 от делото) на [Приложение № 7, към чл. 34, ал.1 НУРИВОВР](#) е постановен отказ за издаване на поисканата виза, с цитиране на 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ и с мотиви: „разминаване на фактите и обстоятелствата около сключване на гражданския брак; на лице са достатъчно данни за сключен фиктивен брак, с цел получаване на пребиваване в РБ и последващо реемигриране в страна от 3. Европа“.

От страна на заместник – председател на ДА „НС“ е представено писмо (л. 206) и становище (л. 207), според което от Териториалната дирекция – Г. е било изразено отрицателно становище по заявлението за предоставяне на виза. В становището са изложени констатации за противоречия между дадените от Г. Г. обяснения и обективно установените факти. Г. заявила, че: бракът е сключен на 16.08.2023 г., но в удостоверението от [община] е отразена дата 30.08.2023 г.; е посещавала Б. М. в С., преди сключването на брака, но от справката от информационната система за граничен контрол за периода от 2013 г., до 06.12.2023 г. показва тя да е влизала в С. след датата на сключване на брака, а именно – на 02.09.2023 г., на 29.09.2023 г. и на 28.10.2023 г. Освен това дадените от Г. обяснения и отговори за живота ѝ със сръбския гражданин, за неговите родители и за децата му от предишен брак са преценени като „неясни и уклончиви“. С докладната записка (л. 196) за извършена от Група „Миграция“, при Областна дирекция на МВР – Г. проверка също е изразено отрицателно становище по заявлението за издаване на виза, като се сочи, че: Г. е заявила бракът да е сключен на 16.08.2023 г.; справките в системата за граничен контрол сочат, че М., за периода от 2013 г., до 08.12.2023 г. е влязал в РБ на 27.08.2023 г., т.е. – два дни преди да сключи брака с Г..

Условията и редът, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България са регламентирани в Закона за чужденците в Република България. Едно от изискванията за влизане в страната на чужденец, който не е гражданин на ЕС е да притежава виза и това изискване е валидно за случая, по отношение на жалбоподателя. Видовете визи, посочени в чл. 9а ЗЧРБ се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България – чл. 9г. от Закона и чл. 10, ал. 1 от Наредба за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР). Специалните основания, при наличието на които се

отказва издаване на виза и влизане в страната на чужденец, са регламентирани с императивната разпоредба на чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ. Формата, под която се отказва издаване на виза е определена с чл. 34, ал. 1 от Наредбата – „формуляр в два екземпляра по образец, съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице“. Процесният отказ е обективизиран именно във формуляр, по смисъла на чл. 34, ал. 1 НУРИВОВР, който е подписан от Т. Т. - консулско длъжностно лице в Посолството на РБ, в Б.. На него посланикът е възложил (заповед на л. 41, с оглед и Заповед № 95-00-774/23.12.2011 г. на министъра на МВнР и предвид чл. 9г ЗЧРБ) да съставя и издава формулярите по образец - чл. 34, ал. 1 НУРИВОВР. Поради това Съдът приема, че издателят на процесния отказ е бил материално компетентен да се произнесе по заявлението от 03.11.2023 г.

Целта на въведения разрешителен режим по отношение влизането и пребиваването в РБ на чужденци – граждани на трети страни, упражняването на който се основава, освен на ЗЧРБ, на НУРИВОВР и на други, вътрешноведомствени актове, е свързана преди всичко с националната сигурност.

Според разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ: „отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит“. С други думи тежестта на доказване е върху заявителя, а оценяването на доказателствата, от гледна точка на достоверност на целта и условията за заявеното пребиваване е възложена на компетентният административен орган, който разполага с оперативната самостоятелност да прецени, налици ли са основанията по смисъла на чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ, вр. чл. 34, ал. 1 от Наредбата. Проверката на Съда в тази връзка е ограничена от чл. 169 АПК. За случая ответникът е намерил за основателно да откаже издаване на виза, конкретно на основанията по т. 17 на чл. 10 ЗЧРБ, след като е приел „разминаване на фактите и обстоятелствата около сключване на гражданския брак; на лице са достатъчно данни за сключен фиктивен брак, с цел получаване на пребиваване в РБ и последващо реемигриране в страна от З. Европа“. Този обобщаващ извод кореспондира с информацията, съдържаща се в коментиранията по – горе становища от ДА „НС“ и Дирекция „Миграция“ – МВР. Въз основа на доказателствата ответникът е извършил дължимата преценка на индивидуалното положение на заявителя, съобразно изискването за прилагане на [член 32, § 1](#) и [член 35, § 6 от Визовия кодекс](#). Според Съда на Европейския съюз държавите - членки разполагат с „широка свобода на преценка“, за да могат да установят, дали посочените в тези разпоредби основания препятстват издаването на заявената виза, като дължат преценка на индивидуалното положение на кандидата за виза. Противоречията между дадените от Г. Г. обяснения и обективно установените факти пораждаат основателни съмнения за липса на установени брачни отношения и за това, че бракът с българския гражданин е сключен, с цел ползване на права от членството на РБ в ЕС.

Според чл. 8, ал. 1 от Конвенцията за правата на човека и основните свободи „Всеки има право на зачитане на неговия личен и семеен живот, на неговото жилище и тайната на неговата кореспонденция“, като (ал. 2) намесата на държавните власти в ползването на това право е недопустима, освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или

на правата и свободите на другите“. В конкретния случай, ако се приеме че е на лице намеса в ползването на това право, същата се основава на ЗЧРБ, поради което е допустима по изключение, по смисъла на чл. 8, § 2 от Конвенцията.

Така установените данни дискредитират декларираните от жалбоподателя намерения и причини да заяви желание за снабдяване с виза „Д“, за дългосрочно пребиваване в РБ.

Издаденият на 10.01.2024 г. от завеждащия консулската служба на РБ в Посолството в Б. отказ съответства на изискванията за форма на индивидуалния административен акт, регламентирани с чл. 59, ал. 2, вр. чл. 1 АПК. Отказът е постановен, след правилно прилагане на обсъдените материалноправни норми на ЗЧРБ и след проверяване по надлежния реда достоверността на заявената цел и условия, на заявеното желание за дългосрочно пребиваване.

Жалбата подлежи на отхвърляне, поради което се явява основателно (чл. 143, ал. 3 АПК, вр. чл. 2, ал. 1, изр. първо от Наредбата за заплащането на правната помощ) искането за юрисконсултско възнаграждение.

Водим от горните съображения и на основание чл. 172, ал. 2, вр. ал. 1, чл. 143, ал. 4 АПК, Административен съд София - град, 14^{-ти} състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата от Б. М. – гражданин на Република С., против постановен на 10.01.2024 г. от консулско длъжностно лице в Посолството на РБ, в [населено място] ОТКАЗ за издаване на виза, вид „Д“, за дългосрочно пребиваване в РБ, по Заявление № ВЕГ23000813V, от 03.11.2023 г.

ОСЪЖДА Б. М. – гражданин на Република С., притежаващ издаден от същата държава паспорт №[ЕИК]/06.04.2023 г. да заплати на Министерството на външните работи на РБ юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 лв. (сто лева).

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: